

„Prawdziwy wychowawca uczestniczy (...) w życiu młodzieży, interesuje się jej problemami, stara się poznać jej zapatrywania, uczestniczy w jej życiu sportowym i kulturalnym, w jej rozmowach; jako dojrzały i odpowiedzialny przyjaciel wskazuje dobre cele i drogi do ich osiągnięcia (...). W takim klimacie „pedagogicznej obecności” wychowawca nie jest uważany za „przełożonego”, lecz za „ojca, brata i przyjaciela”.

Jan Paweł II, list *Juvenium Patris*

„ Nauczanie Jana Pawła II stanowi dziedzictwo, którego wartość trudno przecenić. Skarbiec listów, encyklik, adhortacji, katechez, przemówień nadal jest dla nas źródłem poznania samych siebie. Starsze pokolenie doskonale pamięta jego nauczanie , ale dla dzieci i młodzieży jest to postać niemal równie historyczna jak Mieszko I.

Dlatego postanowiliśmy w naszej szkole zainteresować uczniów Jego osobą, aby na nowo odkrywać – wspólnie z uczniami, rodzicami i wszystkimi chętnymi z naszej lokalnej , małej społeczności – na przykładzie właśnie tej jednej, konkretnej osoby.

Wspomniany przeze mnie uroczysty Apel Papieski w naszej szkole odbywa się już od 13 lat . Tematyka naszych **uroczystości** oscyluje wokół najważniejszych wartości, którymi żyje człowiek (niezależnie od wieku) takich jak: przyjaźń, miłość, wolność, prawda. W tym roku szkolnym 27 października 2022 r. mottem przewodnim były słowa wypowiedziane na placu św. Piotra w Watykanie w dniu rozpoczęcia pontyfikatu „Nie lękajcie się”.

Ojciec Święty emanował świętością, czyli pięknem swojego człowieczeństwa, bogactwem osobowości, dobrocią i miłością zarówno wobec Boga jak i drugiego człowieka. Niektóre przesłania papieża skierowane do ludzi dobrej woli uczniowie z klasy III, IV i VII przedstawili w formie montażu słowno – muzycznego. Udział w Apelu Papieskim nauczycieli, rodziców, absolwentów oraz sympatyków szkoły stał się już tradycją. Gościem specjalnym w tym roku była pani Agnieszka Greinert – aktorka, profesor Szkoły Teatralnej w Łodzi, która wykonała utwór pt. „ Strumień”.

Uroczystość ku czci św. Jana Pawła II spotkała się z bardzo dobrym przyjęciem i dostarczyła wielu wzruszeń zarówno zaproszonym gościom jak i całej społeczności szkolnej. Wszystkim: nauczycielom, wychowawcom, rodzicom bardzo zależy na tym, aby nauczanie naszego Papieża nadal kształtowało postawy młodych ludzi.

Scenariusz „Nie lękajcie się”

WSTĘP

Za myśl przewodnią papieskiego pontyfikatu uznaje się słowa: Non abbiate paura..” – Nie lękajcie się! Otwórzcie drzwi Chrystusowi! Wypowiedziane przez Ojca świętego podczas oficjalnego rozpoczęcia pontyfikatu na placu św. Piotra w Rzymie 22 października 1978 roku.

Był to program stawiający w centrum Chrystusa ale również skupiający się na człowieku. Te dwie perspektywy mocno się uzupełniały. Jan Paweł II położył jednocześnie akcent na odwagę w głoszeniu Słowa Bożego.

Słowa „Nie lękajcie się! Otwórzcie drzwi Chrystusowi!” mają charakter uniwersalny. Adresatem są wszyscy ludzie, bo wiara nie jest ideologią. Wiara pomaga człowiekowi lepiej zrozumieć siebie. To, co Chrystus przecież wnosi w dzieje człowieka i dzieje całych cywilizacji, a także w życie człowieka oraz życie całych wspólnot to miłość. Miłość, która jest celem i zadaniem każdego z nas.

Zatem nie lękajmy się być sobą, być ludźmi prawdziwymi. Nie lękajmy się kochać i być kochanym. Nie lękajmy się iść pod prąd.... .

Piosenka pt. „Zapewniamy, że pamiętamy”.

SCENA I

Adam siedzący na kamieniu tyłem do widowni teraz odwraca się. Jego twarz częściowo okrywa kaptur.

ADAM:

Mam na imię Adam. Od tylu lat żyję jak człowiek wygnany z mojej osobowości, a równocześnie skazany na to, żeby ją zgłębiać. W ciągu tych lat docierałem do niej w nieustającym trudzie. Często jednak myślałem z przerażeniem, że ją gubię, że zaciera się w świecie, gdzie decyduje ilość, masa.

Przez scenę przechodzą ludzie symbolizujący znak naszych czasów.

Oto ludzie powracający zmęczeni z pracy i zmęczeni szukaniem pracy; oto przechodnie, którzy mijają w pośpiechu mnie i siebie, nie patrząc w oczy nikomu; oto ci, którzy trafiają do swoich mieszkań i wspaniałych domów i cicho zamykają za sobą drzwi i furtki ogrodów. Oto ludzie naznaczeni piętnem choroby, kalectw, uzależnienia, starości; oto oni doświadczający rozczarowania w miłości i przyjaźni, w poszukiwaniu prawdy. Wszyscy przechodzą. Każdy z nich niesie w sobie nieświadomioną treść, która nazywa się człowieczeństwem.

Scena pustoszeje. Zostaje tylko Adam.

Wstaje z kamienia powoli i zmierza ku wyjściu, mówi garbiąc się i nie patrząc na widownię.

Czuję się samotny pośród nich wszystkich, nie mogę udźwignąć ojcostwa. To, co było darem, stało się dla mnie brzemieniem.

Piosenka pt. „ Skarby”.

SCENA II

Muzyka – odgłosy natury.. Wchodzi dwoje małych dzieci: chłopiec i dziewczynka, trzymają się za ręce i spacerują po scenie, nie zwracając uwagi na widownię, mają jakieś maskotki. Pojawia się Matka, która tuli z radością dzieci do siebie i patrzy na nie z miłością.

Matka: Dzieci... Dorastacie zniemacka przez miłość, i potem nagle dorośli, trzymając się za ręce wędrujecie w wielkim tłumie...

Dzieci odchodzą na bok, aby pobawić się z sobą, siadają po turecku naprzeciw siebie i wymieniają się zabawkami. Matka podchodzi blisko widowni

Wiem, że w ich sercach bije tętno całej ludzkości. Czy zawsze będzie tak, gdy wstaną i pójdą? Tego, co się w nich zaczęło, czy potrafią nie popsuć? Czy zawsze będą oddzielać dobro i zło?

Piosenka pt. „Wśród tylu dróg.”

SCENA III

Muzyka techno. Na scenę wpada grupa młodzieży i zaczyna poddawać się niebezpiecznemu rytmowi

WSZYSCY: Jesteśmy młodzi, ale chcemy być traktowani poważnie.

Dziewczyna 1: Nie jestem grupą, klasą, nazwiskiem, jestem osobą, która zмага się z sensem życia.

Chłopiec 1: Świat konsumencki traktuje mnie jak nabywcę towarów, a świat reklam jako dodatek do jogurtów i coca – col. Czy chcę bardziej BYĆ czy więcej MIEĆ? Co się bardziej opłaca?

Dziewczyna 2: Mam duszę otwartą. Pragnę rozumieć z kim walczę, dla kogo żyję? Skąd wiem, że na wadze świata przeważa człowiek?

Dziewczyna 3: Ja się nie męczę miłością, która wciąż mnie zalewa. Oto plama entuzjazmu, plama powabna i płytka. Gdy wyschnie czuję pustkę...

Chłopiec 2: Świat, który tworze nie jest dobry – lecz ja nie tworzę złego świata. Czy to wystarcza?

Dziewczyna 4: Mam energię młodość i talent! Czy tego nie zmarnuję zniecierpliwieniem i pokusą łatwego sukcesu?

Na scenie pojawia się Obłąkana dziewczyna w czerni, bezwiednie potrąca młodych ludzi. Muzyka – fragment symfonii pieśni żałobnych.

Obłąkana: 11 września 2001 roku, SARS, AIDS, susza, powódź, Czeczenia, głód Afryka, wojna, klonowanie, nieodpowiedzialna miłość...

Wszyscy: *jeden po drugim powtarzają w różnym stopniu nasilenia emocji, układając figurę przypominającą drzewo.*

Jestem przerażony przyszłością świata... jestem przerażony przyszłością świata...i moja...

Zapada ciemność, drzewo zastyga z rozpaczliwie wyciągniętymi rękami. Niebieskie światło punktowe oświetla zatroskaną twarz papieża.

Głos: Świat boi się siebie i swojej przyszłości. Tak wielu dotyka porażająca samotność współczesnego świata spowodowana tragedią kondycji ludzkiej, zmarnowanego „synostwa”, straconej ludzkiej godności. Nie lękajmy się wybaczać! Wybaczący marnotrawnemu synowi ojciec, będąc wierny swojemu ojcostwu i wychodząc poza sztywne normy sprawiedliwości, przywraca nieposłusznemu dziecku prawdę o nim samym, czyli utraconą godność jego synostwa. Prawdziwe miłosierdzie nie osłabia ani nie poniża tego, kto je przyjmuje, lecz utwierdza go w ludzkiej godności. Kiedyś świat obawiał się istnienia Boga, a teraz obawia się tego, do czego ludzkość może być zdolna w świecie bez Boga. Przekroczyć próg nadziei ZIELONE ŚWIATŁO PUNKTOWE NA POSTAC PAPIEŻA to uwierzyć w kogoś, kto dzierży losy tego przemijającego świata, kogoś, kto ma klucze śmierci i

otchłani, kto jest Alfą i Omegą dziejów człowieka. A ten ktoś jest Miłością – miłością uczłowieczoną. Miłością ukrzyżowana i miłością zmartwychwstałą. Miłością bez przerwy obecną pośród ludzi. On jeden ma pełne pokrycie dla słów „Nie lękajcie się”.

Piosenka pt. „Barka”.

SCENA IV

Drzewo rozsypuje się bezwładnie. Stojące, leżące, półleżące postaci mówią swoje kwestie.

Dziewczyna 1: Nie lękamy się celów w życiu, które będą wymagały trudu i i długotrwałego wysiłku.

Chłopiec 1: Nie lękamy się wymagających a czasem pełnych heroizmu wyborów moralnych – zwyciężymy zło dobrem.

Dziewczyna 2: Chcę, żeby miłość okazała się silniejsza od cynizmu, niesprawiedliwości, strachu, a nawet śmierci.

Chłopiec2: Pamiętajmy, nie możemy zniknąć wraz z oddalającą się przeszłością, uczynimy czas wyznaczony rytmem ludzkiego życia naprawdę ludzkim.

Dziewczyna 4: Nie ma życia na próbę, ani śmierci na próbę, nie ma też miłości na próbę, ani małżeństwa na próbę, bowiem nie można tylko na próbę kochać.

Wszyscy: Obdarzajmy siebie nawzajem nadzwyczajnymi darami: miłością, prawdą, pięknem, dobrem, bo każdy z nas ma prawo do daru.

Schodzą ze sceny do publiczności rozdając na karteczkach myśli Jana Pawła II

Piosenka pt. „Wysłuchaj mnie”.

SCENA V

Muzyka requiem dla przyjaciela

Obdarowujący wracają na scenę i łączą się w zakochane pary

Chłopiec : Uczynił Bóg człowieka na swój obraz i podobieństwo, mężczyzną i niewiastą stworzył ich...

A za jego horyzontem odsłania się ojcostwo i macierzyństwo, wiedzą, że przeszli próg największej odpowiedzialności...

Dziewczyna 5: Za tę odpowiedzialność Czcij ojca swego i matkę swoją.

Chłopiec 5: Nie zabijaj przyjaźni - obmową, miłości – zazdrością, prawdy – kłamstwem. **Dziewczyna 2:** Nie zabijaj ciężko chorego, starszego, czy kalekiego w jego sens życia.

Dziewczyna 1: Nie zabijaj wiary tych, którzy modlą się inaczej, Bogu nie przeszkadza rasa ani kolor skóry

Chłopiec 3: Czy trudno jest wierzyć w 2022 roku? Tak, trudno... Człowiek nie może żyć bez miłości a Bóg jest Miłością – powiedział Jan Paweł II.

Wszyscy: Nie lękajmy się!

Piosenka pt. „ Nie lękajcie się”.

SCENA VI

Na scenę powraca Adam i siada na kamieniu.. Wszyscy , łącznie z dziećmi zbliżają się do niego.

Ktoś recytuje krótki fragment wiersza Karola Wojtyły „Strumień”

„Strumieniu, leśny strumieniu

Odsłoń mi tajemnice swego początku”

Jan Paweł II „Źródło”

Piosenka pt. „Strumień”.

